

Kutyablúz

Megálló a kutyaháznál, avagy a másodosztály örömei
(Regény?)

*Egy vélhetően trilógiává duzzadó próza ez, visszatekintés a zötykölődő szerző elmúlt hatvanvalahány évére, elegyen a világ dolgaival. Történekek és töprengések a csigalassú, minden koszos kutyaháznál, szaros csirkeólnál megálló nemzetközi gyors másodosztályán. Elmélkedések és meseszövegek kínálózó színes és szürke szálakkal, kártolva és egybekötve. Mindenről és mindenkiről, ami/aki valamiért eszébe jut ennek az utasnak a változó formákat öltő, ördögi nyelvét nyújtogató, percekét és éveket pergető időben. Hét-nyolc óra hossza Újvidéktől Budapestig, majd kb. ugyanannyi vissza az Ivo Andrićon vagy az Avalán. Éjjel a Beograd expresszen. Szürreális. Van idő, és van is min: rágódni. Akár régi utazásokon Amerikában és Európában. Nappal kinézni az ablakon, szemlélni a lepusztult, könyörtelen idő lebombázta tanyavilágot, ahonnan egykor a felmenők bevándoroltak a városba. Most egészen más, messziről jött, idegen emberek mennek valamerre ezeken a gazos utakon, poros kukoricatáblák, hullámzó búzaföldek, „édenkerti” gyümölcsösök között. Főleg a magyar határ, az új kerítés felé. És a vonat is telve velük. Néha csendesen zötykölődnek, néha dühösek, kiabálnak, rázzák az öklüket, érthetetlen nyelven rikoltoznak. Tört angolsággal mondogatnak valamiket, ám van olyan is, hogy éppenséggel vidámak. Mitől lehetnek azok? És egyáltalán merre tart a világ velük vagy nélkülük? **VELÜNK VAGY NÉLKÜLÜNK?** Merre tart a jónép a legutóbbi háború után ebben a „kutya” Szerbiában? Egyáltalán e kerek világ népe, csendben-szimplán létezve, netán agyalágyultan üvöltve-loholva, **SZŰKÖLVE ÉS CSAHOLVA EBBEN A „SZÉPSÉGES”, KÉRDŐJELEKKEL TELI „BLÚZOS” VILÁGBAN?** (Jack Kerouac, de első-sorban saját magam drága emlékére.)*

A másodosztály örömei: Újvidék, toporgás, bezállás, bezállás!

Durván egyórás késéssel futott be Újvidékre, azaz Novi Sadra Belgrádból a Pestre tartó nemzetközi gyors. Már ez a mondat itt rögtön az elején kiigazításra szorul: nem futott, hanem araszolt, tehát semmi köze a „gyors” kifejezéshez. A rossz hangú, rég cserére szoruló hangszóró figyelmeztetése után olyan hosszú időre bukkant elő a távoli, szél tépázta, színes zacskókkal és szakadt harisnyákkal karácsonyra teleaggatott bokrok közül, hogy el is lehetett felejteni a bejelentést. Olyan óvatosan közeledett, mint aki nem biztos a dolgában, mint aki még bízik benne, hogy visszafordulhat, nem is kell ezt az egészet végigcsinálnia. *Ha lenne lába, tapogatná vele maga előtt a talajt, nehogy beszakadjon, esküszöm. Az ütött-kopott, napszitta, hajdánán valószínűleg bordó mozdony törött lámpájával oly tanácstalanul pislogott a peronok felé, mintha tényleg a szökés esélyeit latolgatná, holott tudatában van annak, hogy fúrge hátraarcra, futásra teljes egészében alkalmatlan. Aztán valahogy csak begördült ez az esendőségében sután megszemélyesülő géplény.*

Olyan lassan, hogy komótosan le lehetett volna festeni. Amíg ez történt, ott álldögáltam a dögnehéz hátzissákkal meg a laptoppal Krisztus urunk 2017. évének rekkenő nyarában, és, talán az enyhe hőgutától is, mert aznap jóval harminc fölötti hőséget mértek, furcsa látomásom támadt. Tulajdonképpen egy emlékkép került elő az agyi lomtárból: forró levegő délibábját bámulom valahol a végtelen amerikai pusztaságban, stoppal utazom valahonnan valahová, megállunk a horizont alján összeérő vasúti sínpárnál.

Történt akkor és ott, hogy valaki: egy kissé borostás, köpcös, karikagyűrűs kreol férfi felvett a kocsijába. Egy tágas limuzinba, ám csak ő tudhatta, miért, ugyanis egyáltalán nem bizonyult beszédesnek. (*Kuka fasz ez a kanári* – mondá rég vidéki Orfeuszunk, kisebbségi íróóriásunk: Tolnai Ottó.) Lehet, csupán a jóságos Teremtő felé igyekezett teljesíteni ez az egyik kezével folyton a köldökét piszkáló, amúgy szerintem állatira beszívott illető. Vagy azt szerette volna, ha legalább valami bolhamitesszernyi új kis történettel állhatna majd otthon az asszonykája elé, ne mindig a kocsmáról kelljen beszámolnia, ezért taposott bele a fékbe, amikor megpillantott az útszélen. De akkor miért csak bólogatott úgy, mint az a közönyös díszkutyája a hátunk mögötti ablakban? Fogalmam sincs. Elég az hozzá, hogy na-

gyokat hallgattunk a sorompó előtt szintúgy, ahogy csaknem egész idő alatt, miközben a hirtelen érkező forgószeél felkavarta a homokot, és ebből a porfelhőből meg a váratlan sötétségből egyszer csak – fül-siketítő kúrtszóval, melynek őseitől a bibliai Jerikó falai menten leomoltak – felbukkant: a dübörgő mozdony.

Ez az indián szemmel nézve horrorisztikus titáni vasparipa, ez az ocsmány, mindent maga alá gyűrő бүдös szörny. Ormótlan technikai rém, nyomában az emeletes vagonokkal, a vele együtt száguldó vihar sötétjében felkapcsolt lámpákkal. Vaksin kifelé nézelődő, olvasgató, esetleg zenét hallgató, бобiskoló, netán csak halálosan unatkozó utasaival.

Furcsa, az emlékezés lyukas fátylán át is majdnem akkora hatással volt rám a felidéződő pillanat, amekkora hatással Amerikában réges-rég, illetve amilyen mély benyomást tett rám Federico Fellini rendező egyik örökzöld filmjében anno a tenger sejtelmes ködéből riasztó hanggal felbukkanó luxushajó. Összerezzenem, beleremegtem, vélhetően el is sápadtam, ha épp nem is tojtam be ott momentán. (Jó, jó...) Abban az újvilági poros, ördögszekeres kereszteződésben, mert az volt az érzésem, tényleg, menten eltipor, beszív és számtalan fogaskerekével felőröl bennünket, engem és ezt az egykedvű sofőrömet – aki a köldökkurkászás mellett néha kiköpött az ablakon, és annyit mondott: *oké* –, a spriccelő vér és szar kellős közepén bedarál hamburgernek a sátáni masina. Annak előtte, hogy eltűnne ugyanabban a kavargó porfelhőben, amelyből előbukkant azzal a dübörgő dobszó kísérette, bomlott arkangyali harsonázással.

(Hm, eléggé érzékletes? Remélem.)

A fentiekkel szemben tehát kevésbé apokaliptikus, összehasonlíthatatlanul szelídebb, mintegy emberibb látványt nyújtott az Ivo Andrić expressz, mert jó is van a rosszban, ugyebár. Vagy netán az Avala? Tök mindegy. Bármelyikük legyen is, de mintha tüstént felfogta volna valamitől mégiscsak működőképes gépagyával, hogy pont akkor, amikor Újvidéken vége lett a világ négy égtája felől rengeteg fiatalt odacsábító hatalmas poprock-fesztiválnak, az EXIT-nek, valamit súlyosan elszűrtak a saját józan eszüket nem tudni, hová tette vasúti kiskirályok. Ugyanis e szerencsétlen, balsorsában maradéktalanul antropomorfizálódott szerelvény mindössze két eszméletlenül összefirkált, pingált és fűjdogált ócska vagonból állt. Egy első és egy másodosztályból. Az elsőre csak a vállas, bulldogra emlékeztető, harapásra kész kalauzon, pontosabban a zsebén keresztül lehetett

feljutni. Rakás eltapsolt, netán a tömegben ellopott, vagy csak egyszerűen normál módon megcsappant pénzü embernek maradt így az egyébként szinte semmiben sem különböző másodosztály a begördülő tiritarka virágpalcok közül.

A tető nem jöhet számításba. Csesszétek meg, gyerekek, ez nem India!

Nagy lett az idegesség, hogy kinek fog itt sikerülnie utazni, kinek nem, ugyanakkor jellegzetes összképében az egész végtelen derűt sugárzott. Vig agyalágyult hangulatot azzal az ablakokra is rákúszó, tarkabarka virágmintás firkálmányokkal, graffitifirhangokkal, amelyeken keresztül belülről alig lehetett, illetve hát: lehet majd kilátni.

Kanadai ifjak kisebb csoportja zajongott mellettem, némelyikük juharleveles hátizsák alatt görnyedezett kólával a kezében. A bekonferált nemzetközi gyors látványa elsőre döbbenetet váltott ki belőlük, nyomában fékevesztett vidámság söpört végig rajtuk. A lányok sikongva tapsoltak a „hippi” vonatnak. Boldogságukon nemhogy rontott volna a kínos dolog, de egyenest javított. Én pedig, bevallom – én, aki két fuvar között egykor az árok partján is meg tudtam aludni papsajt és lyukas edény, kimustrált mosógépek, elhajtott fekete-fehér tévékészülékek, döglött macskák és használt kondomok között, teherautó pótkocsiján is jól el tudtam lenni krumplival-csirkével, kapálni-piacolni zötykölődő népséggel akár, kecskével a koci hátsó ülésen, mialatt a tetves jószág minden balos kanyarban az ölemben kötött ki a majdan nagy műgonddal szétlövendő Szarajevóig –, én itt a fiatalság felhőtlen öröme nem tudtam maradéktalanul osztozni.

Hiába próbáltam, nem ment.

A legédesebb álmából is többször előranciaigált, vétlen Krisztus urunk látja transzparens lelkem, ugyanakkor mindenkit idegesít a szipogás-picsogás, taknyolódás, ugye? Tudom. Engem is. Vagy csak szeretném azt hinni így hatvan fölött, közben nem igaz, mert éppenséggel jólesik a sírdogálás? Gyógyír a fájó, szoruló, lestrapált szívnek?

Fantasztkusan szuperáló szelep?

Ingatag lábakon álló, kihunyt lelkű, szavakkal gépiesen dobáló-dzó, elaggott vén pöcs vagyok, vélem, ha ilyesminek már nem tudok örülni: *egy hippi vonatnak?* – ez a nagy helyzet. Megsavanyodott, megavasodott, összezuhant, életében meghalt és megbüdösödött, hiábavalóságokon kattogó, dohogó néhai író, aki ezen a zsebkendőnyi magyar nyelvterületen ugyan bezsebelt halom irodalmi díjat, de már az újabb nemzedékeknek fogalmuk sincs róla, mi fán terem Őexcellenciája. Földet reá meg a tucatnyi tiszavirág-művére, amelyeknél ez

a cifra vonat is messze jobb alkotás. Nem mintha ez mérvadó, jogos, kellő térfogatú és fajsúlyú szomorúság-alapanyag lenne a rendes *ku-tyablúz*hoz, mert már szinte természetesnek vehető. Mert úgy állnak a dolgok, ahogy. Ilyenné lettek. Mit tehetünk, megszokjuk vagy meghalunk, szerencsére van bőven más baj, amivel betakarhatjuk a többit, csak ám jó volna legalább közelben látni a Nobelt. Mert így lassan agyonnyomnak a pénzgondok (például: miből lesz meg az a szar visszer-operáció?).

Próbálok kimászni tartozásaim alól – akár a legsötétebb fantaziálásom közben is egyre gyakrabban elképzelt vonat alól –, miközben látom, nem vagyok alatta egyedül.

Ezzel az ősidők óta embernyugtató, hogy vannak társak is a bajban, ezzel az új löketet adó felismeréssel, ugyanakkor némi serény könnyömkovával együtt felmászom a vonatra. *Vesszen az ifjúság! Dögöljön az édes madara!* Újrahódítom az Avalát. Meghódítom az Avalont. Lepipálok Andriót. Privát hidat építetek magamnak a Drinán, s át sétálok rajta meg vissza, vígan flangálok, ki bír velem? Melyik örvény. Meg se állok Bombayig, meg se állok Babilonig. – Álomban és a valóban: ismét úton a vén kretén. (Magamról mondhatok ilyet, másnak még nem ajánlom.)

Jut eszembe itt egy se füle, se farka kis történet: hol volt, hol nem volt, főleg nem, egyszer rég valami csontot talált a kutya. Fogai közé vette, úgy inalt át az úton, amikor elkapták a kerekek. A csont kirepült a szájából, és a gépkocsi alkatrészei közé ékelődött – a kutya utolsó sikolyának borzasztó erejével. Ott is maradt. Sok évvel később rozsdametetőre bukkant az utókor. Érdekes, épp a rövidlátó professzor vette észre elsőként a csontot. Diadalittasan emelte ki a rozsdatörmelék közül, majd – két ujjá közé fogva finoman – a tanítványai felé tartotta.

– Nem megmondtam? – ragyogott az arca. – Valami átmenetnek csak kellett lennie ló és gépkocsi között!

– Igen, tanár úr! – lelkendezett az egyik stréber. – Abban a világban még volt valami ember- és lóléptékű.

Buzgón jegyzeteltek valahányan. Csak egy kutyafejű, tatárképű busa alak nem. Ő elnézett valamerre. Néha vakkantott egyet. Úgy, magában, mint a vadászkutya, amikor vadat űz álmában. Szelleme makacs ellenállást tanúsított, nem is diplomázott soha. Végzős maradt egész életére.

Bosszúból vagy sem, egyszer ellopta az ereklyeként őrzött csontot, és kiment vele a hajdanán lópaták dübörgésétől visszhangzó mezőre. Rőtönzött katonai tiszteletadással eltemette, majd felnézett az égre. Egy arra repülő mezőgazdasági gép pilótája vette észre, hogy hatalmas könny csillog a szemében. Ettől rajta is erőt vett valami *blues*-féle. Egész délután szomorú tatár balladákat dúdolt a pilótafülkében.

Nos, akinek az a véleménye, hogy Tatárországban nincsen blues, még keserűen csalódhat az életben.

A másodosztály örömei: isten malmai lassan őrölnek

És a vonat kerekei csigalassan forognak. Hosszú szakaszokon át. Vánszorgunk. Állítólag nem a mozdony a hibás, hanem a pálya ramaty állapota. Még élő, aszott öregeink azt mondják, akik emlékeznek rá közülük, hogy a második világháború alatt az úgynevezett magyar időben ugyanezen a vonalon az Árpád expressz – vígan pőfőgő gőzmozdonyával az élen – csaknem feleannyi idő alatt tette meg ugyanezt az utat. Utána az átkos későszoci időkben, mikor még megvolt a vasfüggöny, illetve hát a régi drótkerítés, amely azóta újjászületett (esetleg úgy is lehetne fogalmazni, hogy: kiújult, újra kinőtt a termékeny talajból), a dízelmasina ugyanúgy vágthatott, telve rengeteg nyugaton dolgozó vendégmunkással, aki főleg Nyugat-Németországban találta meg a boldogulását. Kivéve a keletnémet filmiparban örökre *gastarbeiter* apacs törzsfőnökké, Winnetou-vá módosult leskovaci tornatanárt, alkalmi dublőrt, egy híres partizán fiát, Gojko Mitićet. „Sváhbázisba” álltak be szolgálni. A történelem fintora, hogy épp a németek fedele alá, akiktől annyi vér vesztésével, beáldozásával sikerült megszabadulni az előbb említett hatalmas világégésben, és akik iránt annyi gyűlölet maradt. Míg azt is ki nem szorították szerencsére a mindenbe belekontárkodó, pofátlan amerikaiak, széles vállukra véve az ügyeletes bűnbak összes terhét.

Jó, persze, a dög fasizmus, az más. Mégis van ebben valami groteszk. Pragmatikus, végeredményben egészséges cinizmus? Valószínűleg.

Am mégis: *hol késlekedhet a mi kedves čačaki órásunk, hogy megmérje a felejtés sebességét mérő híres ketyegő műszereinek egyikével, itt pontosan mi mennyi idő alatt történt? És mi lehet az ő privát verziója?*

Érdekes az idővel kapcsolatban e helyütt, érdemes felhívni rá a figyelmet – Stephen Hawking halálával utóbb –, hogy ha indulás előtt Újvidéken megtekintjük a csigagyors járatról szóló infókat – vigyázat,

a vonaton nincs internet, csak ritkán, csak odaát, és akkor is valamiért csak visszafelé! –, abba a paradox fogalmazásba ütközünk, amely szerint: „a határon folyó ellenőrzés miatt az érkezés ideje azonos az indulásával”. Kérem szépen, erre varrjunk, de jókora gombot. – Vagy ez lenne maga a teslai teleportáció fényes megvalósulása? A népmesei hipp-hopp, ott legyek, ahol akarok?

A valóság, sajnos, pont ennek az ellenkezőjét mutatja, ha ebben egyáltalán rejlik csipetnyi logika. Vagy tényleg nem vágom beretva élével, hogy mi van. Nem először fordulna elő. Muszáj lesz megkérdezni valaki nem feltétlenül bölcsebbet, de frissebb eszűt, gyorsabb észjárásút, mert hátha csak én nem értek dolgokat ismét az idő furcsa viselkedési formáival meg a benne újra megjelenő régi alakzatokkal kapcsolatban. Holott eléggé rugalmasan próbáltam mindig is viszonyulni a kérdéshez, edződve akár a modern regényen. De hogy ne nyújtsam a szót – akár sértődött kamasz lány a mentolos ráógómit – ugyanezen idő egyet előre, kettőt hátra tánclépéseiről meg a benne újra és újra csökönyszerűen felbukkanó, rég elavultnak hitt, hanyatt vágódós táncfigurákról, a föld alól előkapart ósdi kellékekről, csupán annyit, amennyi a kvintesszencia. Hogy hát – oh, fájdalom! – említett kései szocializmusban például már sikerült elérni azt, hogy ugyanez az ellenőrzés végtelen rostokolás nélkül, mozgó szerelvénnyel történjék, akkor most mitől is ez a kiábrándító visszacsúszás?

Katonai hátraarc, határozott előrenyomulás a hátsó felé.

Mert bizony úgy érzem, az idő nemcsak lelassul, de megáll, sőt: visszafelé csordogál ezen az úton. Ebben a mederben. Ugyanakkor épp a határon való végtelen, ráadásul a végtelenségében is megduplázott rostokolás egyben megnyugtató, ha a dolog fonákját nézzük. Mindössze tudni kell meglátni benne a csupa derűt sugárzó reklámüzenetet, ugyanis ezt súgja a füledbe negédesen: NEM KELL AGGÓDNOD, ÖREGFIÚ, IDŐ VAN, AMENNYIT CSAK AKARSZ. TEMÉRDEK HEVER MÉG LÁGEREN. CSAK NEKED AKCIÓS ÁRON!

Jó, érthető, Európa határa erre fele húzódik. Nem Scheveningen, hanem Schengen, mégis kiábrándító, hogy majdnem ugyanolyan, mint amikor még itt két globális politikai tömb nézett farkasszemet egymással a képletesen apró fonatú drótkerítésen át – farkast félre, mint a mi berzenkedő kakasunk meg a tollát borzoló szomszédé –, és én apró gyerekként a régi vasútvonal szerényen fűtött várótermében üldögéltem elmúlt telek némely sivár napjain. Emlékszem, ahogy

ott ücsörgök a szüleimmel meg a húgommal együtt az összeköpködött, suvick-szagú váróban, és várjuk, hogy Magyarországról megérkezzék a határra az az ütött-kopott vicinális, amely elvisz majd bennünket meglátogatni az akkoriban odaát még élő, most már rég halott apai nagyszülőket.

Előbb Hajósra utazgatunk, aztán Szegedre. Apánk egyik cigarettá után a másikra gyújt, miközben azt hajtogatja, hogy nyugi-nyugi, gyerekek, ilyen a határ.

– De hogy is rohantam ily fergetegesen a határra, amikor még alig hagytuk el a történelmi Kiszácsot?

A megértésemhez tudni kell, hogy az emberek többségében, ugye ismerjük, ilyenkor heves vágy ébred a sebesebb mozgás iránt. Közben: *nyugi, nyugi*, minduntalan nyugalomra intem magam holtideges apánk szavaival, közben megérik bennem az az abszurd gondolat, hogy én ilyenkor tulajdonképpen azt a fizikai képtelenséget valószínűsítem meg, amely szerint két helyen nem vagyok egyszerre a legfontosabbak közül, ahol lennem kellene. Se ott, ahonnan elindultam, se ott, ahová megyek.

Se a kedves munkámnál, se az édes szívemnél.

Fura *feeling*.

Megjegyzendő, hogy ez az írás több tucat ezen az Újvidék–Budapest és vissza reláción megtett utazást sodor össze és szippant el sok-sok *sfumatós* áttűnéssel, évszakok egybemosódásával. Mindebből igyekszik összeállni a Nagy Utazás egyetlen hídon több zúgó folyó felett, melyben egyelőre még nem tudtuk le megnyugtató módon Kiszácsot. De ne zavarjon senkit a hely csekély jelentősége, ugye, mert ha már felidézzük itt pl. Kerouacot, Fellinit, ki tudja, még kit nem ezen az úton, akkor hivatkozhatunk a híres Thomas Pynchonre is. Ha ő megteheti, hogy a világúri megaregényében, a *Súlyszivárványban* az ugyanezen a vasútvonalon, csak visszafelé, Belgrád felé található Stara Pazovát szerepelteti, akkor mi is jöhetünk Kiszácssal. Annál is inkább, mert odaát lesz még pl. Tabdi (vagy melyik hely is?) azzal a koszos, üres kutyaházzal és lerobbant környékével a nemzetközi útvonal mellett. *Sajó kutya vadul letépte láncát, és elfutott a semmi-be?* Lesz, persze, ha odaérünk. Közben nem siklunk ki ebben az esztelen száguldásban. Amelyben az ember, ha pisilni megy, és véletlenül kiesik a kompozícióból, mindössze annyi a teendője, hogy felkeljen, kicsit leporolja a ruháját, aztán megnyújtsa lépteit.

Nagyon is emberléptékű expressz.

EXPRESS HUMANA.

Idő tehát van, Vivaldi muzsikája szól a fülhallgatóból, a vonat megy, miközben váltakoznak az évszakok. *Szaglik, vonaglik a történelem, tekeredik az idő.* Itt, Kiszács környékén még arat a nyár, de látod amottan, ha kinézel? Mi az a sötét gomoly arra? Kerekedő, por-kavaró hűvös szél a rónaságban. Minden elképzelhető: megtörténhet, hogy Verbásznál már esni fog, Szabadkán, mire odaérünk, ősz lesz, Pesten pedig addigra beáll a tél. Nagyon kell itt tudni valamit. Például öltözködni.

Aggasztóan kicsi a poggyászm, és annak jelentős része is langyos sörrel tele. De se baj, igyunk, feledjünk! Itt, ezen a Vivaldi expresszen. Arccal az újból felcsillanó jövő felé.

Sör?

Jut eszembe itt egy másik se füle, se farka kis amerikai történet: hol volt, hol nem volt, főleg nem, fülek hegyezve. Bár Kiszácstól – zabhegyezve? – Kishegyes még messze.

– Hallottad? – fordultam oda G. K.-hoz egy esős délután a sörözőben. – Olvastad-e, hogy járt az a tíz kicsi mexikói?

– Ugyan hogy – bámult rám G. K. –, hogy járt?

– Éjszaka volt – mondtam. – Csak a prérifarkas panaszos üvöltése hallatszott. Suttymomban kelt át a Rio Grandén tíz kis mexikói. Így léptek a szabadság és a korlátlan lehetőségek földjére. Amott egy vasútállomás fényei pislákolnak. Az árnyékban gömbölyded tartályvagonok sora húzódott. ROLLING ROCK, ez állt mindegyiken. A tíz kicsi mexikói körbeült megtanácskozni a dolgot, aztán mind a tíz bemászott az egyik óriási vagonba. Nemsokára vígan csattogtak a kerekék, a tíz kicsi mexikói pedig énekelni kezdett. Valami szomorú mexikói kicsi nótát, feltehetően viszonylag újabb keletűt.

– ...?

– Kisvártatva megcsikordultak a fékek. Lábdobogás hallatszott, elnyújtott angol káromkodás, gépek zaja. És akkor – *caramba!* – fölülről ömleni kezdett az aranysárga folyadék.

G. K. egy ideig maga elé meredt, aztán megszólalt mély rekedt hangon:

– Hogy mi mindent nem raknak ma a sörbe.